

РЕШЕНИЕ

№ 692

гр. София, 03.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, NO XIV ВЪЗЗ. СЪСТАВ, в закрито заседание на трети ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Андрей Ангелов

Членове: Биляна М. Вранчева
Мирослав Г. Георгиев

като разгледа докладваното от Биляна М. Вранчева Въззивно наказателно дело от частен характер № 20221100603462 по описа за 2022 година

Производството по делото е по реда на Глава XXI от НПК.

С присъда от 09.06.2022г., постановена по НЧХД № 11076/2019г. по описа на СРС, НО, 1 състав, съдът е признал за невинна подсъдимата Л. В. А. по първоначално повдигнатите й обвинения за извършено престъпление по чл. 147 ал.1 от НК.

Срещу присъдата, в срока по чл. 319, ал.1 НПК е постъпила жалба от К. Ю. К., частен тъжител по първоинстанционното НЧХД, чрез повереника й, адв. Л.. В същата се иска отмяна на обжалваната присъда поради допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Същите се твърди да се изразяват в обстоятелството, че районният съдия е предал на съд подсъдимата за извършено престъпление по чл. 147 ал.1 от НК, а жалбоподателя твърди, че твърдяното от нея деяние съставлява обида по смисъла на чл.46 ал. 1 от НК.

Отделно от това се твърди, че неправилно са преценени събраните по делото доказателства, от които, по преценка на жалбоподателя, се извежда извода за извършване от страна на подсъдимата на престъпление по чл. 146 ал. 1 от НК.

В срока по чл. 322 НПК не са постъпили писмени възражения срещу подадената жалба до даване ход на делото пред настоящата въззивна инстанция.

В закрито заседание, проведено на 02.10.2022 г. въззивният съд, по реда на чл. 327 НПК, прецени, че за правилното изясняване на обстоятелствата по делото не се налага провеждането на съдебно следствие във въззивната инстанция и такова не бе проведено.

В хода на съдебните прения повереникът на жалбоподателката, адв. Л., поддържа жалбата

си. Отново изрази становище за наличие на съществено процесуално решение и поиска връщане на делото на СРС за ново разглеждане.

Защитникът на подсъдимата, адв. И. заяви, че подадената жалба е неоснователна и моли съда да потвърди първоинстанционната присъда като правилна и постановена след събиране на всички възможни доказателства.

В правото си на лична защита и предоставената ѝ последна дума, подсъдимата А. заяви, че поддържа казаното от адвоката ѝ и моли също обжалваната присъда да бъде потвърдена.

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, НО XIV въззивен състав, след като обсъди доводите в депозираната жалба, както и тези, изложени от страните в съдебно заседание и след като в съответствие с чл. 314 от НПК провери изцяло правилността на атакуваната присъда, намери за установено следното:

На първо място, първоинстанционният съд действително е започнал наказателното производство като е предал подсъдимата на съд за твърдяно за извършено престъпление по чл. 147 ал. 1 от НК.

Настоящият съдебен състав споделя това виждане. Въпреки че в депозираната пред СРС тъжба се твърди, че от чутиите фрази частната тъжителка се е почувствала обидена и е било накърнено доброто ѝ име, същите тези инкриминирани фрази съставляват разгласяване на позорно за тъжителката обстоятелство и правилно районният съдия ги е квалифицирал като престъпление по чл. 147 ал. 1 от НК. Отделно от това, съгласно правилата на НПК съдът не е обвързан с първоначално повдигнатото обвинение, а следва да прецени дали от фактите, изложени в обвинителния акт, респективно, частната тъжба, както е в конкретния казус, е налице извършване на престъпление. И в случай, че от доказателствата по делото се установи извършване на различно от първоначално посоченото престъпление, то той е длъжен да обсъди и него. Именно това е сторил районният съдия в мотивите към постановената от него присъда. Подробно е разгледал всяко едно от твърденията, вписани в частната тъжба и е посочил, че от доказателствата по делото не са събрани доказателства всяко едно от посочените твърдения да изпълва състава както на престъплението „клевета“ по смисъла на чл. 147 ал. 1 от НК, така и на престъплението „обида“ по смисъла на чл. 146 ал. 1 от НК. Тоест, въпреки че първоначално е квалифицирал твърдяните фрази като „клевета“, в мотивите си достатъчно подробно е разгледал и наличието на престъплението „обида“. Действително, това е сторил само в мотивите си, а не е постановил нарочен диспозитив в присъдата си. Но, по преценка на настоящия съдебен състав, такова произнасяне той и не е длъжал. А причина за това е, че наказателното производство е било заведено в обвинение за извършено престъпление „клевета“ и именно за наличието му съдът е длъжал произнасяне, каквото е сторил.

С оглед на изложеното по-горе настоящият въззивен състав намира, че не е налице твърдяното от жалбоподателя съществено нарушение на процесуалните правила и не е налице законова необходимост обжалваната присъда да бъде отменяна на това основание.

На следващо място, след като разгледа материалите по делото по същество, въззивният състав намира, че първоинстанционният съдия е анализирал задълбочено и подробно събрания по делото доказателствен материал. При това правилно е установил фактите по делото. След самостоятелния анализ на доказателствената съвкупност по делото въззивният съд приема за установена фактическа обстановка, сходна с тази, приета от първоинстанционния съд, а именно:

Подсъдимата Л. В. А. е родена на *****, в гр. София. Българка е и български гражданин, живее в гр. София, със средно образование, пенсионер, омъжена, неосъждана. ЕГН: *****.

През 2008 г. частната тъжителка К. К. се омъжила за сина на подсъдимата В.а А., В. К.. В по-късен момент, а именно с решение, влязло в сила на 14.05.2018 г. бракът между двамата бил разтрогнат.

Частната тъжителка започнала работа в групата от дружества „А.С.“ ЕООД, с управител и собственик на дружеството св. А. П., който бил и пряк началник на частната тъжителка.

На 20.06.2019 г. между 16:00 и 17:00 часа Л. А. се свързала по телефона на служебен номер със св. А. П. и заявила, че К. К. е некоректен човек, че е извършила неетични действия спрямо компанията на св. П., че се е похвалила как е направила сделка зад гърба на компанията. Подсъдимата посъветвала свидетеля П. да внимава с частната тъжителка и да извърши проверка на фирмата си за месец декември 2018г.

В хода на проведения разговор, свидетелят А. П. започнал да записва разговора си с подсъдимата В.а А. и записал само част от него. В хода на съдебното следствие била предаден на електронен носител записаната част от разговора, който станал предмет на експертно изследване, подробно описано в мотивите към проверяваната присъда.

В по-ранен момент, а именно през 2018 г. частната тъжителка К. К. споделила на своя приятелка, св. Т. Я., че извършила възмездна сделка с недвижим имот без знанието на прекия си началник. А за да не разбере той, използвала като подставено лице майка си, с която имали различни фамилии.

При така установеното при анализа на доказателствената съвкупност, настоящият въззивен състав намира, че първоинстанционният съд е достигнал до правилен и законосъобразен извод, че по делото не е установено Подсъдимата Л. В. А. да е осъществила от обективна и субективна страна престъплението по чл. 147, ал. 1 от НК, а именно на 20.06.2019 г. между 16:00 и 17:00 часа, в гр. София, на ул. „Позитано“ № 2, ет. 8, в телефонен разговор, проведен с А. П., А. да е разгласила позорни обстоятелства за К. К., като е казала: че е „некоректна и неточна“, „се хвали, че лъже фирмата си“, „да бъде извършена проверка във фирмата за месец декември 2018 г.“, „много се краде“, предупреждавам Ви да внимавате“.

Въззивният съдебен състав напълно споделя направения от контролирания съд извод, че от доказателствата по делото и от обективна страна не се установи по безсъмнен начин, че инкриминираните фрази съдържат в себе си клеветнически твърдения. Правилно първоинстанционният съдия е приел, че словосъчетанието „некоректна и неточна“, с което

подсъдимата е описала частната тъжителка, съставлява лична и субективна оценка от страна на подсъдимата. Още повече, не се твърдят никакви конкретни деяния, извършено от страна на частната тъжителка, въз основа на които да се провери правилността на подобна оценка, освен че подобна проверка и е неотнормима към настоящия казус.

Следващото твърдение, а именно че частната тъжителка „се хвали, че лъже фирмата си“ на практика се установи като вярно и действително настъпило. Както бе отбелязано по-горе в настоящите мотиви, самата К. К. е споделила със своя приятелка, св. Т. Я., че е извършила възмездна сделка с недвижим имот без знанието на прекия си началник, за което е използвала като подставено лице майка си. А при положение, че е установено истинността на обсъжданото твърдение, намира приложение разпоредбата на чл. 147 ал. 2 от НПК и правилно подсъдимата не е понесла каквато и да било наказателно правна отговорност.

Поредното твърдение, изказано от подсъдимата към св. А. П., а именно „много се краде“ на практика представлява безадресатно твърдение. Действително, казано е в телефонен разговор, по време на който подсъдимата е говорила и за това какво извършва частната тъжителка, но не може от този факт да се предположи, че всички твърдения в рамките на същия телефонен разговор се отнасят единствено и само за личността на частната тъжителка. В случай, че се приеме обратното, това ще доведе до нарушение на императивната забрана на чл. 303 ал. 1 от НПК присъдата да бъде постановена въз основа на предположения.

Същото се отнася и до последните две твърдения, посочени в частната тъжба, а именно изказаното от подсъдимата: „да бъде извършена проверка във фирмата за месец декември 2018 г.“, „предупреждавам Ви да внимавате“. На практика, и двете съставляват съвет и препоръка към св. А. П. от страна на подсъдимата. Отново по делото не са събрани безсъмнени доказателства относно това подсъдимата да ги е отправила във връзка с личността на частната тъжителка. Нещо повече, за да е налице извършено престъпление по чл. 146 ал. 1 от НК, или по чл. 147 ал. 1 от НК, необходимо е наличие на твърдение, или на описание на конкретно действие, извършено от конкретен човек. А в случая се касае за препоръка и предупреждение, които не попадат под санкцията на нито едно от престъпленията, визирани в НК.

Поради изложеното и предвид изчерпване възможността за събиране на нови доказателства настоящият съдебен състав намира, че престъплението не е доказано и от субективна страна.

С оглед на всичко посочено, правилно и законосъобразно първоинстанционният съд е признал подсъдимата за невинна и я е оправдал изцяло по първоначално повдигнатото ѝ обвинение.

При цялостната извършена на основание чл. 313 от НПК служебна проверка на присъдата въззивният съд не констатира нарушение на материалния закон, съществени нарушения на процесуалните правила, необоснованост или непълнота на доказателствата.

Предвид изложеното, въззивният съд намира, че постановената присъда на СРС следва да бъде изцяло потвърдена.

Воден от горното и на основание чл. 334, т.6, вр. чл.338 от НПК Софийски градски съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА присъда от 09.06.2022г., постановена по НЧХД № 11076/2019 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 1 състав.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протестиране.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____